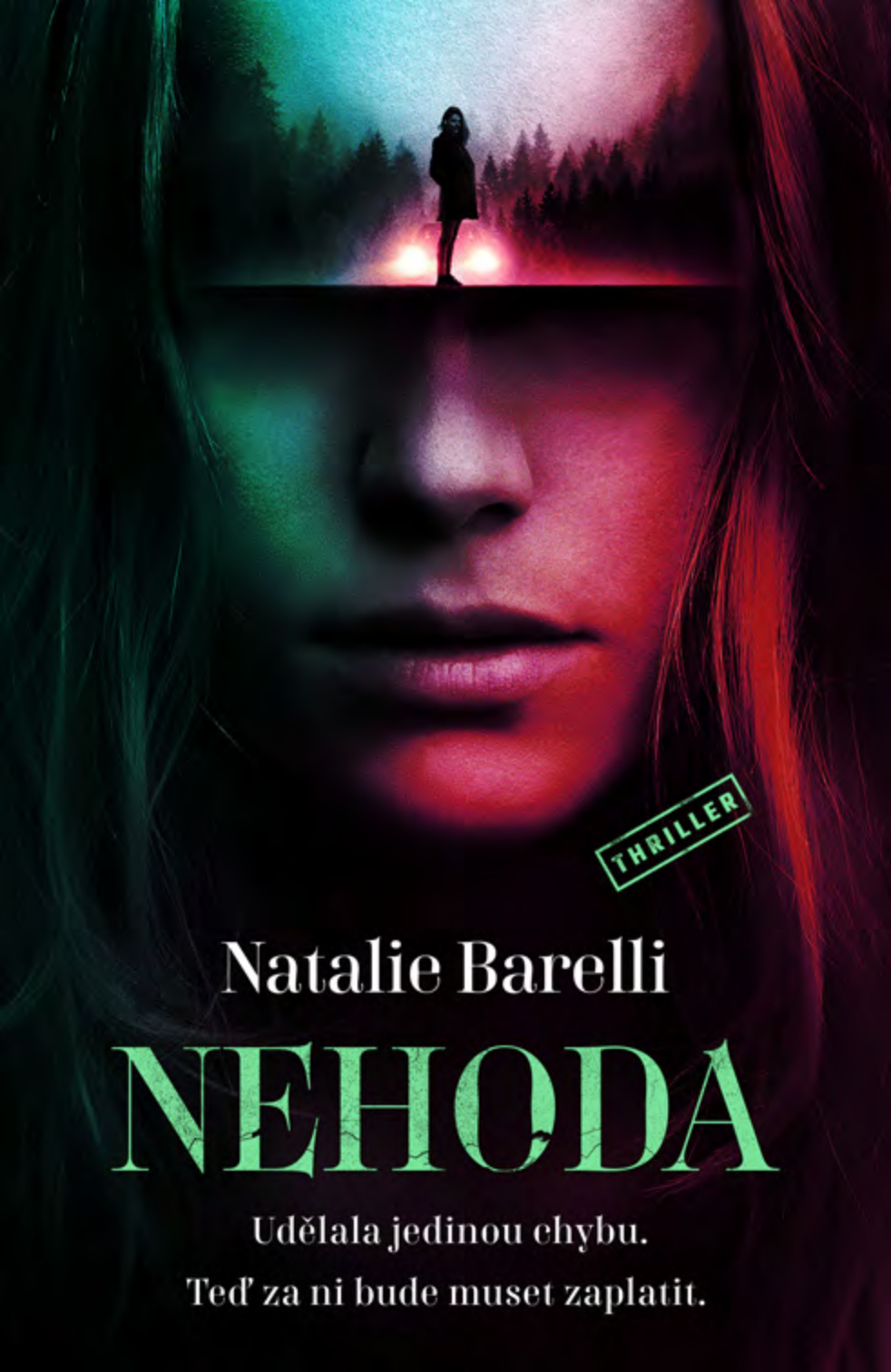




THRILLER

Natalie Barelli

NEHODA

Udělala jedinou chybu.
Teď za ni bude muset zaplatit.

NEHODA

THE ACCIDENT

Copyright © 2019 Natalie Barelli

All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jolana Navrátilová, 2022

Cover © Zhivko P. Petrov, 2022

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

twitter.com/knihydobrovsky

www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-3029-2 (pdf)

Natalie Barelli

NEHODA

VENDETA

Kapitola první

Na střední nás učil matematiku jistý pan Cunningham, který každou hodinu začínal tím, že si náhodně vybral jednoho studenta, jemuž pak kladl záludné otázky z učiva minulé lekce. Špatná odpověď vám mohla ubrat nějaké to procento ze závěrečné známky, správná vám nevynesla vůbec nic. Ve třídě zavládlo úplné ticho. Všichni se strachy krčili v lavicích, klopili hlavy a jen po očku sledovali jeho ukazováček a modlili se, aby nenamířil na ně.

Tedy všichni až na mě. Já jsem seděla a doufala, že si mě vybere, protože jsem vždycky znala správnou odpověď. Ovšem bylo mi jasné, že je potřeba zapadnout do kolektivu, a tak jsem se tvářila stejně vyděšeně jako ostatní.

„Vy si asi myslíte, že zákon pravděpodobnosti vám hraje do karet,“ spustil jednou. „Když vás tu sedí třicet, tak si v duchu říkáte, že máte šanci jedna ku třiceti, že vyvolám právě vás. Ale to se mýlíte. Šance je padesát na padesát: Buď to budete vy, nebo ne. Přemýšlejte o tom.“

O pravděpodobnosti už jsem toho věděla dost na to, abych pochopila, že naše šance ani zdaleka nebyly takové, jak tvrdil. Ale stejně tak mě ohromovala troufalost té jeho lži. A možná i proto, že byla tak podivně přesvědčivá, jsem na ni nikdy nezapomněla. Vezměte si například, že nasedáte do auta. Víím, že

pravděpodobnost, že člověk zemře, je asi jedna ku dvaceti tisícům nebo tak nějak, jenže já nedokážu zapomenout na učitele Cunninghama.

Takhle to nefunguje, Katherine. Prostě nasedni a buď zemřeš, nebo ne. Buď bude řada na tobě, nebo na někom jiném.

A právě v téhle chvíli, kdy ucítím bolest v hrudníku, jako by mě trefila střepina po výbuchu, krk se mi rozvlní zpětným nárazem, nemůžu popadnout dech a někdo křičí – asi to budu já sama –, mě jako první věc napadne: *A sakra. Dnes je řada na mně.*

Jenže okamžitě poznám, že to není tak zlé. Jasně, do něčeho jsme narazily a já zatím netuším do čeho. Víím jen, že to byl pořádný náraz, protože krk mě hodně bolí, ale nic fatálního to nebude. Auto se zastavilo, jen motor pořád běží a skrze kužely předních světel padají provazy deště. Nakloním se a pátravě zamžourám.

„Co to sakra bylo?“ Můj hlas zní divně. Jakoby ochraptěle. Pokouším se polknout, ale v puse mi vyschlo, jako bych v krku měla šmirglpapír. Z rádia pořád řve veselý westernový song, který jsme si před pár vteřinami prozpěvovaly. Natáhnu se, abych ho vypnula. Kromě svého přerývaného dechu slyším jediné skřípání stěračů na předním skle. Sedím úplně zticha, oběma rukama svírám volant, až mi zbělely klouby, jako bych se chtěla připravit na další katastrofu. Pak se najednou rozchechtám.

Směju se, protože celý tenhle večer byl dost podivný. Směju se, protože nevím, čemu se vlastně směju. Možná proto, že jsem sjetá. Mám v sobě drogy i alkohol. A směju se, protože, milý pane Cunninghame, na mně dnes řada není.

„Ježíši. Co to...“

Pak vedle sebe zaslechnu Eve. Nejdřív mi nedošlo, že to je ona, protože vydává divný zvuk a mně připadalo, že to je něco z auta. Otočím se k ní a zhoupne se mi žaludek.

„Ach bože, ach bože, Eve.“ Sedí celá zhroucená přes napjatý bezpečnostní pás a čelo má na palubní desce. Hlasitě a přerývaně dýchá.

„Teď už se nesměju.“

„Eve, je ti něco? Jsi v pořádku? Ne, jasně že nejsi v pořádku...“

Třesu se tak strašně, že nedokážu stisknout tlačítko vlastního pásu. Když už se do něj trefím prstem, trvá mi několik pokusů, než ho zvládnou správně zmáčknout.

„Ježíšmarjá, Eve. Mluv se mnou.“

Natáhnu se k ní, položím jí ruku na rameno a skloním se, abych jí viděla do tváře.

„Myslím, že dobrý,“ vysouká ze sebe. Oči má zavřené a hlas drsný. „Jen potřebuju... se chvilku... nadechnout... Můžeš mě rozepnout?“

„Jasně, jasně, vydrž.“ Podaří se mi odepnout její pás a ona se zhluboka nadechne.

„Jsem v pořádku,“ řekne konečně a zvedne ruku k čelu. Začnu ji hladit po zádech.

„Vůbec nevím, co se stalo,“ promluví možná víc k sobě než k ní. „Narazily jsme do něčeho? Do prčic, ty, ty asi nebudeš v pořádku, že? Zavolám záchranku.“

Očima pátrám po svém mobilu, ale nikde ho nevidím. Bolí mě hlava. Na hrudi taky cítím bolest. Mám tu vůbec signál? Jsme uprostřed ničeho. Ne, to vlastně ne. Jsme jenom na Parkway. Ve skutečnosti jsme obklopené civilizací, jen je o kousek dál. Přes stromy vidím světla v oknech vyšších budov. Bude to v pohodě. Budeme v pohodě.

Eve se opře do sedadla, ale vypadá bledě. „Nepotřebuju záchranku. Je mi fajn. Asi jsem si vyrazila dech, nic víc. Dej mi pár minut.“ Odkáže si a já jí rukou znovu masíruji záda.

„Netuším, co se to stalo,“ řeknu znova. „Ale musely jsme do něčeho narazit, možná je tam spadlý strom. Půjdu se tam kouknout.“

Otevřu dveře a vystoupím z auta. Dělán pomalé kroky, protože silnice je kluzká a já nemám zrovna vhodné boty. A pak něco spatřím, je to přímo před autem. Něco velkého, tmavého. Nejdřív mám dojem, že je to nějaké zvíře, něco jako divoký kanec? Jsem fakt sjetá, ale i tak mi dojde, že takhle blízko centra Bostonu žádní divočíci být nemůžou.

Nebo snad ano?

Dřepnu si, abych se podívala líp, a pak mi to dojde. Rychle se zvednu, ale hned se mi zatočí hlava, je mi zle. Popojdu ke krajnici a zvracím, zatímco se se mnou točí celý svět. Chci něco říct, ale moje rty se odmítají pohnout.

Utřu si ústa rukávem. „Eve?“ Zavolám to pískavým tónem, jako kdybych měla stlačený hrudník, z něhož nemůže unikat vzduch.

„Eve?“ Tentokrát její jméno zařvu, ale ona už stojí vedle mě před autem. Jednou rukou si drží pusku a taky zírá na to, co se rýsuje na zemi. Musím se opřít o kapotu, abych se uklidnila.

Kapitola druhá

Před dvěma týdny jsem měla dojem, že mám stresující život. Myslela jsem si, že to je proto, že se ze všech sil snažím zvládat svou namáhavou práci a taky náctiletou dceru, která si podle mě nabrala příliš mnoho mimoškolních kroužků, takže tím začaly trpět její známky. Ale ona je šťastná. Miluje hokej, jde jí to, a taky chce hrát divadlo. Jenže vedle toho hraje šachy. Měla bych ji nechat rozhodovat za sebe? Nebo bych měla její aktivity omezit já, dokud si nezlepší prospěch? Před spaním si obvykle můj mozek kladl podobné otázky.

Před dvěma týdny jsem pro Abigail plánovala narozeninovou večeři v restauraci Barolo, protože to tam miluje a taky tam mají velký stůl, k němuž se vejde půl tuctu kamarádek, které si pozvala ona, a taky tři další dospěláci, které jsem zvala já. O. K., možná *plánovala* je příliš silný výraz. Prostě jsem pár lidem zavolala. A řekla, aby v sobotu přišli, že to bude fajn.

Když jsem volala Hilary, tak se na chvíli zarazila, jako kdyby musela zvážit, co jí vlastně říkám, a pak mi svým zamyšleným tónem – úplně jsem ji při tom viděla, jak se jí krčí obočí – řekla: „Vážně? Ty chceš Abigail udělat narozeninovou oslavu *v restauraci*?“

Zavřela jsem oči, ale neodpovídala jsem. Přece jí právě teď z toho důvodu volám, neboť přesně tak, dělám pro Abi narozeninovou oslavu v restauraci.

Hilary ale pokračovala. „No, je to samozřejmě na tobě, ale já si neumím představit, že bych Paiginy šestnáctiny uspořádala *v restauraci*.

Pro holku to je *významný* životní milník. S Henrym jí určitě uspořádáme oslavu u nás doma.“

No, samozřejmě, chtěla jsem vykřiknout. Vždyť se proboha podívej na váš barák. Je úžasný. Stejně jako ty, Hilary. Jsi okouzlující, tvá pleť jen září, vlasy se ti pořád lesknou a vždycky máš na sobě perfektní oblečení. Jsi krásná a neustále dokonale upravená a taky nemusíš pracovat, neboť tvůj perfektní manžel vydělává asi trilion dolarů za minutu, takže se můžeš jen starat o své úchvatné dětičky, a ta párty pro Paige určitě taky bude bezvadná. Ale my s Abi si ji prostě uděláme v Barolu, no a záleží na vás, jestli přijdete. Buď si pohni, nebo si trhni, jak by řekla Abigail.

Vlastně ani nevím, proč se mi Hilary tak zadírá pod kůži. Není to tím, že bych ji neměla ráda, protože já ji ráda mám. Dobře vím, že zpod té dokonalé fasády Marthy Stewartové na mě kouká lidská bytost. A občas umí být i milá a zábavná. Většinou tehdy, když si myslí, že ji nikdo neposlouchá. Jen kdyby se do mě tak nenavázela, kdykoliv se jí naskytne příležitost. Což, upřímně řečeno, bývá často.

Po tomhle hovoru ve mně přetrvával pocit viny, a tak jsem zavolala Sashe. „Taky máš někdy dojem, že jsi ta nejhorší matka na světě? Ne, to ty jistě nemáš. Ty jsi přímo fantastická matka. Možná bys měla Abi adoptovat. Ale já jsem naprosto příšerná. Mateřství v mém podání je hotová hrůza.“

„Nevím, proč jsi k sobě tak kritická,“ řekla Sasha. „Děcka milujou jíst v restauraci. Moje holky teda určitě, takže se vsadím, že s Abi to bude stejné. A taky si přiznej, Kat, že tam dostanou něco lepšího než tvůj ohraný mrkvový dort.“ Po těch slovech jsem se rozesmála, přestože se mi chtělo spíš brečet únavou.

Sasha mi vážně chybí. Je vtipná, moc hodná a já ji prostě zbožňuju. Vždycky když s ní mluvím, říkám si, proč jsme vlastně odjely z L. A. Žila jsem tam skoro polovinu života a odstěhovala se teprve před dvěma lety. Což je dost dlouhá doba. Tady nikoho, jako je

Sasha, nemám, to ani náhodou. A nemyslím, že by se jí Hilary mohla kdy rovnat.

Takže ano, před dvěma týdny jsem spolu s Hilary, její dcerou Paige a dalšími hosty, které si Abi pozvala, sledovala, jak má dcera sfoukává šestnáct svíček na narozeninovém dortu. Zpívaly jsme, smály se a nakonec to k mému údivu vlastně byl dokonalý večer.

Před dvěma týdny jsem ani nevěděla, že nějaká Eve existuje. Bylo nedělní ráno a podle ticha, které v domě panovalo, jsem poznala, že Abigail ještě spí. Spustila jsem nohy dolů z postele, jednou z nich vylovila zapadnuté bačkory a vklouzla do nich. Z háčku na dveřích jsem sundala župan, a když jsem si ho navlékala, celá jsem se roztřásla. Tohle zimní ráno bylo pěkně mrazivé. A já jsem jako obvykle zapomněla nastavit termostat na topení.

Abigail právě oslavila narozeniny a já si přála, aby se z toho radovala i následující den. Narozeninová oslava totiž u nás trvá celý týden, takže jsem jí slíbila snídani do postele. Zapnula jsem topení, které se okamžitě s hlasitým hukotem probralo k životu. Udělala jsem vajíčka – míchaná, a ne moc přesmažená, přesně tak, jak to má ráda – a do toasteru jsem vložila několik plátků chleba.

To už se ve dveřích do kuchyně objevila Abi a z koutků očí si utírala ospalky. Moje dcera je poměrně vysoká, samá ruka a noha jako rozvlněná tanečnice, takže když se posadila ke kuchyňskému stolu, vypadalo to, že se tam musí poskládat. Právě je totiž ve věku, kdy je schopná z nového oblečení vyrůst doslova za pár minut.

„Chtěla jsem ti to donést do postele.“

„Díky, mami, ale já už jsem vzhůru. Radši bych se najedla tady s tebou.“

Bylo to moc milé, takhle společně snídat, jen my dvě. Řekla, že včera to byl moc fajn večer a dárky se jí taky líbily. Od tety Sue dostala sto dolarů, takže se s kamarádkami chystala vyrazit do obchoďáku. Prý si chce koupit koženou bundu. Řekla jsem, že sto dolarů jí možná nebude stačit, ale kdyby se jí nějaká líbila, že

bych tam pak s ní zašla a koupily bychom to spolu, protože zbytek jí doplatím.

„Ty jsi ta nejlepší mamka na světě.“ Chytla mě oběma rukama kolem krku a na chvíličku si hlavu opřela o moji. Nasála jsem vůni svého dítěte. Voněla citrónem a mýdlem. Moc se mi líbí, jak má dcera dospívá. Zdá se, že je teď šťastnější a dokáže líp vycházet s lidmi i se světem jako takovým. Nedávno začala přemýšlet o tom, kam půjde na vysokou. Táta jí prý slíbil, že jí bude na školu přispívat, řekla mi. Její otec žije v Jižní Americe, kde má svou vlastní rodinu. Jeho slibu bych nevěřila, ani kdyby mi to dal na papíře s razítkem.

„Zlatíčko, to víš, že můžeš studovat, kde chceš, ale je ti teprve šestnáct, ještě máš dost času.“

Což bylo jen zašifrované: *Prosím, ještě neodcházej.*

Pak už se toho moc nedělo. Prostě to byla taková obyčejná líná neděle. Abigail šla ven s kamarádkami a já jsem vytáhla kuchařky, v nichž jsem nelistovala už celé měsíce. Jenže mi nešla ven z hlavy Hilary. *No, asi by to šlo*, procedila přes stažené rty, když nám na stůl donesli velký dort ve tvaru hradu, holky vesele tančily a Paige na ni volala: „Mami, můžu mít oslavu taky tady?“ Vlastně jsem pořádnou večeři neuvařila už několik měsíců. Možná že dnes by to konečně mohlo vyjít.

Nevyprávím to moc podrobně? Zatím jsem se nedostala k tomu telefonátu, který změní úplně všechno, i když ne hned. Takže asi proto si dávám načas. Nechci vzpomínkami na ten den jen tak proletět, protože až do téhle chvíle, kdy se Abigail vydala šmejdit po obchodech a já si z věšáku v předsíni sundala kabát, do kapsy si strčila načmáraný lístek s nákupním seznamem a vykročila do šedivého dne, až do téhle chvíle bylo všechno v pořádku.

Vlastně mnohem líp než v pořádku. Bylo to dokonalé, i když jsem to asi netušila.

Kapitola třetí

Kráčela jsem ulicí se svým nákupním seznamem v kapse a myslela na to, že Abigail musím koupit nový hokejový dres. Jenže kde ho mám sehnat? Asi jsem si to zapomněla napsat, musím se znovu zeptat trenérky. Pak jsem chvíli přemýšlela o mámině opuštěném domě a co bych tak měla udělat se všemi jejími věcmi. Na to vlastně myslím docela často. Dům mojí mámy je plný krámů a haraburdí, které tam hromadila několik desetiletí. Už delší dobu si říkám, že pokud s tím vůbec mám něco udělat, musím si říct někomu o pomoc, ale nevím komu. Mark by možná věděl.

Mark. Napadlo mě, že mu zavolám a hned se ho na to zeptám. *Přijed sem a řekni mi, co s tím vším mám dělat*, poručila bych mu do telefonu a on by se zasmál a odpověděl něco jako: *Ty se mě prostě nemůžeš nabažit, co?* A já bych na to řekla: *Přesně tak*. A on pak už jen: *Do půl hodiny jsem u tebe*.

Pořád jsme ještě v té fázi vztahu, kdy se mi po něm v ty dny, kdy nejsem s ním, hrozně stýská – přestože se vídáme každý den. Vedle něj si připadám jako zabouchnutá pubertáčka, i když v době, kdy jsem byla náctiletá, jsem se takhle rozhodně nechovala. Možná právě proto. Asi si své nové náctileté období potřebuju náležitě užít. Navíc v práci to není to samé. V kanceláři ho nemůžu chytnout a políbit nebo z něj strhat oblečení.

Strašně jsem toužila zavolat mu. Vyptala bych se ho na dům, sešli bychom se tam a taky bychom se mohli pobavit o projektu SunCell. Oba na něm dost ujíždíme. Jsme jím doslova posedlí.

Mezitím se rozpršelo, a tak jsem si přes hlavu natáhla kapuci kabátu. Držela jsem v ruce mobil a chystala se volat Markovi, když vtom mi telefon zazvonil. Přečetla jsem si, kdo volá, a v tu ránu se zastavila. Bylo to z Atwood House, domu pro seniory, kde je ubytovaná moje matka. A v neděli. V neděli přece nikdy nevolají.

„Katherine, tady je Fiona z Atwood House...“

Fiona pochází ze Skotska a má vážně roztomilý přízvuk. Stačí zaslechnout to její trylkování a člověku se hned chce zpívat. Ale dnes bylo v jejím hlase cítit napětí.

„Fiono, je všechno v pořádku? Stalo se něco?“

Zůstala jsem stát uprostřed chodníku, takže do mě málem vrazil chlapeček, který jen horko těžko balancoval na skateboardu.

„Nancy je v pořádku, nebojte se,“ řekla Fiona rychle. Chlapec si sebral skateboard a jeho otec po mně hodil výhružným pohledem, jako bych snad já narazila do jeho dítěte. Kdybych zrovna netelefonovala, tak bych mu něco pěkného řekla. Třeba ať se laskavě probeře.

Namísto toho jsem se posunula kousek stranou a opřela se o nejbližší dům. „Co se stalo?“

„Není to nic vážného, jen měla takovou malou epizodu.“

„Malou epizodu?“ Má to snad být nějaký eufemismus? Neudržela moč? Ale kvůli tomu by mi přece nevolali. Takové věci se stávají pořád. „Je s ní něco?“ Při těch slovech se mi stáhl žaludek.

Fiona na nepatrný okamžik zaváhala. „Při obědě se začala dusit, ale...“

„Dusit?“ vykřikla jsem. „Můj bože, a čím? Je v pořádku?“

Všimla jsem si, že z druhé strany ulice přijíždí taxík, a okamžitě jsem vystřelila ruku do vzduchu. Fiona mě znovu ujistila, že je moje matka v pořádku. Prý s ní právě v tu chvíli někdo byl.

„Všechny nás vyděsila, ale je naprosto O. K.“

„Zajedu tam,“ řekla jsem, když jsem s telefonem vraženým mezi hlavu a rameno zápasila s dveřmi taxíku. Konečně jsem se nasoukala na zadní sedadlo.

„To není třeba...“

„Já vím, ale stejně jsem se chtěla zastavit. Chci ji vidět. Budu tam během chvilky.“

„Jistě, tak brzy na viděnou, Katherine.“ Než zavěsila, ještě jsem zaslechla její povzdech, ale bylo mi jedno, jestli si o mně myslí, že to příliš hrotím. Za posledních šestnáct let jsem s mámou moc času nestrávila. Ji sice její nemoc připravila o mě, ale já jsem se o ni nechtěla nechat připravit. Ještě ne.

Jak máminu mysl postupně užírala demence, bylo stále obtížnější s ní udržovat kontakt. V jednu dobu mi prostě přestala volat. Pak se začaly tenčit i dopisy, až na mě pomalu po krůčcích zapomněla.

Stýskalo se mi po ní tak strašně, že jsem dokonce napsala otci, ale ten nikdy neodpověděl. Když jsem mu zavolala, zavěsil. Takový jsme spolu měli vztah. Nebo spíš neměli, podle toho, jak se to vezme.

Ale on už tu není a namísto něj jsem tu já a Abi. Přestěhovaly jsme se z L. A., abych se mohla o mámu starat. Tedy podle svých nejlepších schopností, což se nikdy nezdá dost, ať se snažím sebevíc.

Když jsem vešla k ní do pokoje, hned jsem si oddychla. Seděla pohodlně v křesle a měla zavřené oči. Přidřepla jsem si vedle ní. „Jsi v pořádku, mami?“ zašeptala jsem.

V místnosti byl ještě někdo další. Na druhé straně vedle mámina křesla seděla nějaká žena a držela jí ruku. Stoupla si, aby mě přivítala. „Dobrý den, vy budete Katherine, že? Já jsem Eve.“ Potrásly jsme si rukou a já jsem něco zamumlala. Pak jsem se dívala, jak mámě upravuje deku na klíně a celou dobu k ní promlouvá milým konejšivým hlasem. Ucítila jsem mírný osten žárlivosti, protože máma otevřela oči a usmála se, a já si říkala, že má tu ženu raději než mě. Kdybych je neznala, myslela bych si, že je to její příbuzná. Neměla na sobě uniformu a její pohyby se nevyznačovaly tím neustálým spěchem, jako je tomu u zaměstnanců domova. Ani tu nemohla být zaměstnaná, protože to bych ji přece musela znát. Rozhodla jsem se,

že si zaberu své právoplatné místo po matčině boku a vytlačím tu cizí uzurpátorku. Přitáhla jsem si druhou židli k matčině lehátku a vzala její ruku do dlaně. Otočila se ke mně a zvědavě nakrčila obočí.

„Dobrý den,“ řekla a naznačila pohyb rukou směrem k vlasům. Jako by se chtěla ujistit, že působí dostatečně upraveně, když má návštěvu. Nějakou cizinku. Mě. Vlnité šedé vlasy měla trochu přerostlé, takže jsem hned zauvažovala, jestli už by ji neměli ostříhat.

Usmála jsem se. „Ahoj, mami.“ Její kůže mi na dotek přišla suchá a průsvitná jako pergamen. Chtěla jsem se podívat po nějakém krému, ale zaslechla jsem, jak mě někdo volá.

„Katherine?“

Otočila jsem se. Ve dveřích stála Fiona a pokývnutím hlavy mi naznačovala, abych ji následovala ven. Šla jsem tedy za ní a nechala matku v přítomnosti oné cizí ženy.

„Kdo je to?“ zeptala jsem se a palcem ukázala přes rameno. Fiona kráčela rychle, takže jsem za ní musela popoběhnout.

„Eve, dělá tu dobrovolnici. To ona vaší mamince pomohla. Viděla, jak se to stalo.“

Ach. Okamžitě jsem se zacítila provinile, že jsem k ní nebyla přátelštější. A vůbec trochu vděčnější. Došly jsme k místnosti ošetřovatelek a já ztišila hlas. „Tak co se proboha stalo?“ Nechtěla jsem, aby ta otázka zněla příkře. Fiona sebou mírně trhla, ale rychle se vzpamatovala. „Pojďte ke mně do kanceláře. Vysvětlím vám to. Dáte si čaj nebo kávu?“

„Ne, díky,“ zamumlala jsem a otřela si zpoceně ruce o stehna. To se mi často stává, když jsem ve stresu. A toho dne jsem ve stresu byla.

Fiona sepjala ruce na desce stolu. „Oběd jsme podávali v půl jedné odpoledne. Kuřecí řízek s bramborovou kaší, zelené fazolky a brokolici. Barbara – protože v neděli mívá službu ona – udělala všechno jako obvykle. Narovнала Nancy opěradlo, aby se jí líc sedělo, a přisunula ták blíž k ní. Nancy se dívala na televizi.“

Na rohu stolu ležela malá miska s mentolovými bonbony. Fiona ji přisunula blíž a nabídla mi, ať si vezmu. Zavrtěla jsem hlavou.

„A co potom?“

„Eve, kterou jste před chvílí potkala, šla kolem jejího pokoje, právě když se to stalo. Viděla ji, zavolala o pomoc, zmáčkla tlačítko a taky vaší mamince okamžitě pomohla.“

„Jak pomohla?“

„Bouchala ji po zádech, vaše matka se rozkašlala a ten kousek jídla z ní vypadl. Mezitím do pokoje přiběhly ošetřovatelky a potvrdily, že dýchací trubici už nic neblokuje.“

Neblokuje? Dýchací trubici? Proboha! „Musela se hrozně vyděsit. Máma se málem udusila, vždyť mohla umřít, nebo ne?“

„Je mi to moc líto, Katherine. Byla to nehoda. Naše rezidenty neustále monitorujeme, tak aby...“

„Copak vy jim jídlo nekrájíte? Víte, že se jí musí jídlo nakrájet, nebo ne? Někdý zapomíná kousat.“

Fiona se podívala po dveřích a myslím, že zalitovala, že je nezavřela.

„Samozřejmě že Nancy jídlo krájíme. Vždycky to děláme. Byla to nehoda, Katherine, a nebezpečí bylo okamžitě odvráceno.“

„Promiňte. Nechtěla jsem...“ Cítila jsem, jak se pomalu vzpamatovávám. Byla to nehoda, nikoliv nedbalost. A já to dobře věděla. V tomhle domově se starají tak jako nikde jinde v okolí. Což je samozřejmě správně, protože levné to tu rozhodně není.

Začala jsem si okusovat nehet. „A teď už je v pořádku?“

„Okamžitě jsme ji kompletně prohlédli. Je naprosto v pořádku. Jen se trošičku vylekala. Teda všichni jsme se vylekali.“

„Půjdu se za ní podívat,“ řekla jsem a odsunula židli. „A taky poděkovat Eve.“

Fiona se zvedla a se špičkami prstů pořád na desce stolu řekla: „Je mi to vážně moc líto. Ale ručím vám za to, že Nancy je v na-
prostém pořádku.“

„Já vím. Děkuju.“

Podržela mi dveře. „Eve se vám bude líbit. Nancy si ji moc oblíbila. A my taky. Naši rezidenti ji mají moc rádi. S ní jsme vážně měli štěstí.“

Usmála jsem se a vrátila se do mámina pokoje. Eve tu ještě byla a něco jí předcítala z časopisu. Když mě uviděla, přestala a usmála se na mě. Cítila jsem se dost rozpačitě. Měla jsem ji oslovit už předtím.

Políbila jsem mámu na studené tváře.

„Ano, vítejte,“ řekla a okamžitě stočila pohled zpět k Eve.

„Ahoj, mami.“ Vzala jsem ji za ruku. „Jsem moc ráda, že jsi v pořádku. Já už radši půjdu, protože ty si musíš zdřímnout.“ Obrátila jsem se k Eve. „Můžu s vámi chvilku mluvit?“

„Jistě.“ Odložila časopis stranou. „Stejně už bych měla jít domů,“ řekla. „Doprovodím vás ven.“

S mámou se velice mile a srdečně rozloučila. Když jsme vyšly z pokoje, začala jsem jí děkovat, jak nejlíp jsem uměla. Mávnutím ruky mě zastavila. „Prostě jsem u toho byla. Ale bylo nás tam víc, nejen já.“

„Ale Fiona říkala, že to vy jste si jako první všimla, že s ní něco není v pořádku.“

„Ano, ale jen o pár vteřin.“ Zastavila se a zadívala se na mě. „Tady se jí nic nemůže stát, Katherine. Vážně. Jsem ráda, že jsem pomohla, ale určitě by si toho všiml někdo jiný. Vaše matka tady má tu nejlepší péči.“

Často pláču. Ani ve svém věku to nedokážu kontrolovat. A slzy přišly i teď, nečekané, nezvané. Pálily mě za víčky, jak jsem se je snažila zadržovat. „Děkuju, přesně to jsem potřebovala slyšet.“

Stiskla mi paži a omluvila se, že musí podepsat odchod ze směny a vzít si pár věcí v pokoji sester. Dívala jsem se, jak se opírá o pult a chvilku si povídá s ostatními ošetřovatelkami. Teprve teď jsem si ji pořádně prohlédla. Byla pěkná, ale ne takovým tím zstrašujícím způsobem. Spíš jako nějaká veselá roztleskávačka, s jasným

modrýma očima, zářivými blond vlasy, narůžovělou pletí a laskavým, upřímným obličejem. S tváří někoho, kdo dělá pro ostatní dobré skutky. S tváří dobrovolnice.

„Hotovo,“ usmála se, když se vrátila zpátky ke mně. Jedním rychlým pohybem si stáhla vlasy, které měla na zátylku rozčuchané, a pak si upravila límeček kabátu.

„Vezmu si domů taxíka,“ řekla jsem. „Můžu vás někam hodit?“

Na chvílku skousla dolní ret, skoro jako dítě, zapřemýšlela o mém návrhu a pak se usmála. Tedy přímo se na mě zazubila, megawattovým úsměvem filmové hvězdy. Pamatuju si, jak mě napadlo, že s tímhle úsměvem by mohla prodávat zubní pastu klidně i v zoo.

„Díky, Katherine, svezla bych se ráda, jenže já mám strašný hlad. Vy už jste obědvala?“

Zavrtěla jsem hlavou.

„Kousek odsud je skvělá italská restaurace. Nechcete jít se mnou?“

Bylo to tak nečekané, že jsem nevěděla, co odpovědět. Rychle jsem si v hlavě projela všechno, co jsem na dnešní odpoledne plánovala. Pomyslela jsem na Marka. Podívala jsem se na hodiny na stěně. Bylo teprve po jedné. Můžu mu zavolat později, po obědě. Odpoledne budeme mít ještě spoustu času.

„Možná už něco máte, nic se neděje,“ řekla Eve.

„Ne, ne. Moc ráda s vámi poobědvám. Ale bude to na mě.“

Kapitola čtvrtá

Zatímco jsme čekaly na výtah, zavolala jsem Abi, abych se ujistila, že se má dobře, což se samozřejmě měla. Chodila s Paige po obchodech a v kapse měla sto dolarů. Komu by se to nelíbilo?

Výtah se s cinknutím zastavil a já i Eve jsme ve stejnou dobu vytáhly svoje průkazky. Zdejší rezidenti většinou mají nejrůznější formy demence, takže se tu hodně dbá na bezpečnost. Výtah se nerozjede, dokud k čidlu nepřiložíte čipovou kartu. Přestože je to tu tak krásné, obyvatelé domova se snaží k někomu proklouznout a dostat se ven. Ráda bych věděla proč, protože když se jich zeptáte, jen na vás upřou prázdný pohled. Nevědí. Prostě chtějí někam jet. A přitom je to tady nádherné, výborně tu vaří, je tu kino i divadlo, na jaře pořádají koncerty na zahradě, no a zdejší skvělý personál pro vás udělá cokoliv.

Někdy si říkám, že by vůbec nebylo špatné mít demenci.

Restaurace nebyla zvenčí nic moc. Měla cihlovou fasádu a dvě okna s růžovým neonovým nápisem, který hlásal: *Trattoria* (v prvním okně) *Mario* (ve druhém). Ale jakmile jsme vešly, hned nás pohltily příjemné vůně, hudba a veselý dekor – i když trochu kýčovitý, s červeno-bílými kostkovanými ubrusy a láhvemi od Chianti pokapanými voskem. Líbilo se mi tam.

Okamžitě jsem dostala hlad. Eve si objednala linguine s omáčkou s mušlemi a já se rozhodla pro telecí scaloppini. Objednaly jsme si láhev Sangiovese, neboť když už jsme takhle skoro v Itálii a taky, jak poznamenala Eve, ani jedna neřídíme, tak proč by ne?

„Zjistila jsem, že život bez auta je o moc jednodušší, nezdá se vám?“

„Já auto mám, asi bych se bez něj neobešla. Jenže se to stalo tak rychle, že bylo lepší vzít si taxíka.“

Začaly jsme si tykat. Znovu jsem si uvědomila, jak mámě zachránila život, tiskla jsem jí ruku a opakovaně jí děkovala. A řekla jsem, že oběd samozřejmě platím já, a to nejen dnes, ale vlastně každý další oběd nebo večeři po zbytek života, neboť jí to nikdy nemůžu dostatečně oplatit. A ona nad mými díky jen mávala rukou a říkala, ať už to nechám být, a pak jsme se rozesmály a divily se, kde je ta láhev, protože ona už se vážně potřebuje napít.

Jako by ta její slova dokázala přikouzlít číšníka, najednou tu byl i s vínem. Mlčky jsme sledovaly, jak nám ho rozlévá do sklenic a obě jsme se na něj usmívaly, přestože on se nedíval na mě, ale pouze na ni. Nevadilo mi to. Měla jsem přece Marka a rozhodně jsem netoužila po lásce někoho dalšího, zejména ne číšníka italské restaurace. Což myslím bez jakékoliv urážky, jenže každý přece ví, že pracují dlouho do noci. Pak on pronesl něco v italštině, čemuž jsem nerozuměla a Eve podle mě taky ne, ale obě jsme se usmály a poděkovaly mu.

„Na tebe,“ řekla jsem, když číšník odešel, a pozvedla sklenici.

„A na tebe.“ Přitukly jsme si. Víno bylo moc dobré a já jsem pomaličku začínala cítit uvolnění.

„Řekni mi něco o sobě,“ požádala jsem ji. „Co tě přivedlo do Atwood House? Nevypadáš jako typická dobrovolnice v domově seniorů.“

Eve polkla víno a ubrouskem si otřela rty. Zůstal na něm nepatrný otisk její rtěnky ve tvaru srdíčka.

„Byla tam moje babička, vlastně donedávna. Než umřela. A já jsem tam prostě chodila dál. Je to divné? Někdy si říkám, že jo, ale zatím nedokážu přestat.“ Pokrčila rameny.

„Ach jo, to je mi moc líto. Připadám si hloupě.“

Eve jen mávla rukou. „To nic, nemohlas to vědět.“

„Vypadá to, že jste si byly hodně blízké.“ Pomyslela jsem na svou matku. Chodila bych dál do Atwood House, kdyby umřela? A starala se o jinou starou paní v posteli? Proboha, to ne! V žádné případě.

„Jo, byly jsme si blízké. Měla jsem ji nejradši na světě.“ Povzdychla si. „A co ty a tvůj příběh?“

Příběh. To slovo se mi líbilo. Každý přece má příběh. Každý je příběhem. A tak jsem jí chvilku povídala o sobě, o Abi, o tom, jak jsme odešly z L. A., o výšce. Skončila jsem právě ve chvíli, kdy nám náš milý číšník donesl objednané jídlo.

„A co jsi studovala?“ zeptala se a pak začala foukat do talíře kouřících těstovin, skoro jako dítě.

„Matematiku. Mám magisterský diplom ze statistiky, teorie pravděpodobnosti. A taky jsem začala doktorát, ale život se mnou prostě měl jiné plány.“

„Teda, Katherine! Jsi dobrá! Tos na mě udělala dojem.“

„No, udělala bych větší dojem, kdybych ten doktorát dodělala. Ale jednou ho snad dokončím.“

„No, tak pořád jsi na tom líp než já. Já si nedokážu spočítat měsíční účty, ani kdyby mi šlo o život.“

Zavrtěla jsem hlavou. Možná jsem i praštila rukou do stolu, už nevím. „Proč všichni tak nenávidí matematiku? Je přece úžasná. Kouzelná! Jednou...“ zvedla jsem nůž a mávla jím směrem k Eve, „... jednou vážně vypátrám, kdo za to může, že má tak špatnou pověst. A až to zjistím, strávím zbytek kariéry tím, že tyhle lidi budu znemožňovat. Protože kdyby mi někdo dal dolar pokaždé, když někde uslyším ‚Matika? To není nic pro mě, ani si nedokážu spočítat účty...‘, tak bych dnes byla bohatší než Bill Gates.“

A pak jsem si ukrojila kousek telecího.

„Fajn, vidím, že tě to dokáže pořádně rozpálit,“ řekla a v očích se jí zračilo pobavení.

„To teda jo. Těžko potkáš někoho, kdo ti bude tvrdit ‚Nedokážu sestavit větu, ani kdyby mi šlo o život‘ nebo ‚Neumím vyhláskovat

jediné slovo, nebo snad jo?“ Přestala jsem mluvit, jen abych rozžvýkala poslední sousto. Ale i to jsem odbyla rychle.

„Alespoň že to je genderově vyrovnané,“ pokračovala jsem. „I muži si totiž myslí, že když nedokážou spočítat dvě a dvě, dodá jim to na kouzle a přitažlivosti. Teda bez urážky, Eve.“

„Však já se taky neurážím, Katherine. A čím se vlastně živíš?“

„Dělám v jedné investiční firmě. Je to menší VC firma. Jmenuje se Rue Capital.“

„VC firma. Co to je?“

„Venture capital, specializujeme se na riskantnější kapitálové investování. Pomáháme startupům najít investory. Většinou si vybíráme technické startupy. Když máme dojem, že nějaká vznikající firma má potenciál, vybereme si je, oni se nám upíšíou a my jim seženeme funding. Nakonec budou mít investoři zisk a firma začne prosperovat. Což znamená, že na tom vydělají všichni. Po podobných službách roste poptávka, protože každý chce ‚objevit‘ nový Uber nebo Airbnb a svézt se na nich od samého začátku.“

„A baví tě to?“

„Jasně, já to miluju.“

Řekla jsem, jak moc jsem ráda, že jsem tuhle práci dostala, protože obvykle požadují někoho se zkušenostmi. A já strávila příliš mnoho let tím, že jsem se starala o dceru, zároveň musela vydělávat na živobytí a přitom ještě studovat. V kavárně, kde jsem pracovala, si dělali legraci, že jsem zřejmě nejvzdělanější servírka v celé Kalifornii. Myslím, že to bylo i tím, že jsem dokázala spočítat účtenku a vydat zpátky drobné, aniž bych si k tomu musela brát kalkulačku. Pak jsem získala práci v marketingu, ta byla líp placená a nemusela jsem chodit na dlouhé směny, jenže brzy nato zemřel můj otec a my se vrátily sem. Abi si zvykala na novou školu a já byla tak zoufalá, že bych přijala jakékoliv místo. Mark mi později řekl, že si mě vybral proto, že jsem byla ‚odpadlík ze Stanfordu‘. Prý to vytvářelo dobrý dojem.

No, tak ten ‚odpadlík‘ asi moc ne, poznamenala jsem myslím tehdy.

Jenže jemu se líbil hlavně ten ‚odpadlík‘, je to přesně ve stylu Silicon Valley. Na což prý investoři letí.

„Každopádně,“ řekla jsem teď Eve, „zdá se, že mám talent na to vytipovat si firmy, které prorazí. Mám schopnost identifikovat startupy, kterým se velmi brzy začne velmi dobře dařit. Anebo mám prostě jen štěstí. Ať už je to jakkoliv, jsem zkrátka duší podnikatelka. Když vidím obchodní příležitost, tak ji chytanu a nepustím. A spokojení jsou všichni. Před měsícem o nás dokonce byla zmínka ve Forbesu: *Dvacet VC firem, které mají skvěle našlápnuto.*“

„Páni, to je paráda, Katherine. A kolikátí jste byli?“

„Dvacátí,“ zasmála jsem se. „No, ale omlouvám se za to bláboření. Asi to bude tím vínem. Ty mi radši řekni něco o sobě.“

„Neomlouvěj se. Vážně mě to moc zajímá,“ řekla. Aspoň jsem jí neprozradila, co v tom článku napsali o mně. Nazvali mě *tajnou zbraní Rue Capital*.

„A teď ty, Eve. Je řada na tobě. Řekni mi všechno.“

Pokrčila rameny a na chvíli ztichla. Jednou rukou začala olupovat ztuhlý vosk kolem láhve na stole.

„Já nic tak vzrušujícího nemám,“ promluvila konečně. „Je mi dvacet šest, což znamená, že mi brzo bude třicet, z čehož mám děs...“

„Toho se nemusíš děsit,“ řekla jsem. „Třicítka je skvělá. A tobě stejně ještě není třicet, vždyť je ti teprve šestadvacet.“

„Ty jsi vážně matematický génius.“

Zasmála jsem se. „A máš nějakou rodinu?“

Zavrtěla hlavou. „S přítelem jsme se dost stěhovali. Poslední tři roky jsme strávili v New Yorku a pak jsme šli sem, protože tu dostal pracovní nabídku, která se neodmítá. Ale před měsícem v práci někoho potkal, no a evidentně se rychle zamiloval, takže mě nechal!“ Eve udělala takový ten obličej, co znamená: *A to je celé!*

„Ach jo, Eve, to je mi moc líto! To muselo být strašné.“

„A zbytek není o moc lepší. K tomu všemu jsem si ještě nenašla pořádnou práci, zatím spíš chodím po brigádách. Teď si pracovní trh nevede zrovna nejlíp, tak i proto jsem začala dobrovolničit v Atwoodu. Mám pocit, že kdybych nedělala aspoň něco, chtělo by se mi někde v koutku schoulit a umřít.“

Napila se vína a v té chvíli se zdálo, že se jí vytratil veškerý lesk a jiskra z očí.

„Počkej.“ Odložila jsem příbor a naklonila se blíž k ní.

„Co?“

„Ve firmě zrovna máme něco volného...“

„To jako tam, kde pracuješ ty? Katherine, prosím tě, co bych tam asi tak mohla dělat? Já o těch... co že to bylo za slovo... kapitálech vůbec nic nevím.“

„Je to místo asistentky pro vedoucí. Umíš psát na počítači?“

Pokrčila rameny. „Jasně že umím.“

„A zvedat telefony, ne? Takže jo! Jsi kvalifikovaná.“ Úplně jsem cítila, jak mi vzrušením buší srdce. Možná to bylo tím vínem nebo výbornou večeří anebo tím, že před pár hodinami Eve zachránila mou mámu před udušením, ale prostě jsem věděla, že nejvíc na světě toužím po tom, aby byla zase šťastná. Musela jsem jí najít práci. I kdybych nějakou měla vymyslet.

Její tvář jako by se rozzářila. Natáhla se a stiskla mi ruku. „To bys pro mě udělala?“

„Cože? Vážně se ptáš? Samozřejmě!“

„A myslíš, že by mě na to místo vzali? Ach bože, já se fakt učím rychle, Katherine, přísahám. Ráda budu dělat cokoli, pokud byste to potřebovali. Klidně vařit kafe, zametat, umývat okna...“

„Tak to tě bereme!“ smála jsem se. „Promluvím s Markem, to je náš šéf. Ale jsem si jistá, že tě určitě rád vezme. A Mark je super, uvidíš.“

A pak jsem už s vážnější tváří řekla: „Je to vlastně pozice u mě v kanceláři, pracovala bys pro mě.“

„Katherine, to myslíš vážně? To by bylo skvělé. Tohle je opravdu ta nejlepší dnešní zpráva. Co to říkám, dnešní? Za celý měsíc! Rok!“

Pak jsem na chvílku zalitovala, že jsem jí to všechno řekla. Co když Mark nebude Eve na to místo chtít? Ne, určitě bude. Jasně že jo. Proč by ne? Kvalifikaci rozhodně má, jako každý jiný.

Vyměnily jsme si telefonní čísla a já slíbila, že se jí za pár dní ozvu, co je nového. Zase vypadala šťastně a já jsem byla pyšná, že se mi to podařilo, že jsem do jejích očí zase vrátila jiskru. Když jsme odcházely, číšník jí zamával na rozloučenou a věnoval jí zářivý úsměv. Měla jsem dojem, že by taky rád získal její telefonní číslo.

Kapitola pátá

Naše kanceláře jsou děsně designové, hodně moderní. Zabírají dvě patra v historické budově, a dokonce získaly nějakou architektonickou cenu. Všude máme skleněné stěny, takže vlastně odkudkoliv vidíte úplně kamkoliv. Uprostřed je prostor, jemuž říkáme recepce, přestože jde o kombinaci recepce, konferenčního stolu a velkého kuchyňského koutu, který má všechny vymoženosti, co si v podobné hip firmě představíte, a podél cihlové zdi dlouhý barový pult. Nahoře je pak další patro, kam vystoupáte po otevřeném ocelovém schodišti. Tam děláme prezentace a taky tam sídlí naši ajtáci. Oba.

Nejsme velká firma. Máme dva lidi na průzkum trhu, právního experta, potom je tady samozřejmě Mark a taky jeho asistentka Caroline, která mě nemá zrovna v oblibě, což není moc milé, protože dělá většinu administrativy, a jak ví každá kancelářská krysa, administrativní personál je třeba si naklonit. A pak ještě recepční Amy a dvoučlenný marketingový tým.

Než jsem tu začala pracovat, tak si firma nijak dvakrát skvěle nevedla. Dokázala bych to říct nahlas? Asi jo. Není to žádné tajemství. Já prostě mám talent na to vytipovat vítěze. Udělám si průzkum, přechroustám všechna čísla a ze stovky soupeřících společností vytáhnu tu správnou. Přitom vím, že na trhu je pro ni teď ta pravá chvíle, a dokážu skoro přesně odhadnout, kolik na ní naši investoři vydělají a jak dlouho bude růst. Rue Capital se změnila z pokulhávající firmičky na jednu z dvacítky VC firem,

kteří mají našlápnuto, během pouhých dvou let. Za což z velké části vděčí právě mně.

Před pár týdny jsem se s tím článkem ve *Forbes*, v němž jsem jasnou žlutou zvýraznila slova *Katherine Nicholsová, tajná zbraň Rue Capital*, postavila před Marka.

„Chci podíl,“ řekla jsem.

Položil brýle na stůl a usmál se.

„Dobře, tak si to poslechněme.“

A já mu to řekla. Že chci vyplatit Sonyu. Pamatuju si, jak sebou trhnul, když jsem vyslovila její jméno. Sonya je Markova bývalá žena. Teda brzy bude bývalá. V podstatě to zní hůř, než jaké to je ve skutečnosti. Protože oni dva už prakticky nežijí spolu. Tedy nejsou pár, zatímco my, tedy já a Mark, pár jsme. A já bych chtěla vykoupit její podíl ve firmě, i když na to nemám dost peněz. Ale jsem tajná zbraň a to se přece počítá.

Získali jsme velmi slibného klienta, novou společnost, která vyrábí solární baterie. Což dnes nezní až tak inovativně, až na to, že oni by měli být schopni energii uchovávat v miniaturních rozměrech. Představte si, že v domě celý týden čerpáte elektřinu z něčeho o velikosti náramkových hodinek. Malé rozměry, ale velká kapacita. Podobné produkty jsou skvělé, protože se snadno testují a netýkají se jich různé regulační tahanice. Mají vážně ohromný potenciál a já jsem si jistá, že investoři v nich získají rychlou návratnost, a vůbec to bude po všech stránkách výborný obchod. A s Markovým podílem na téhle transakci a s tím, co jsem mu už vydělala, by mohl mít dost na to, aby mi půjčil peníze a já mohla vyplatit Sonyu. Což mu zase já postupně vrátím ze svého podílu na budoucích úspěšných financováních. A taky budu samozřejmě dál pobírat plat, stejně jako on.

Proto jsou pro mě SunCell tak moc důležité. Tedy je tam potřeba hodně investovat. Čímž myslím fakt hodně. Minimálně sto milionů, možná i víc. Ale je to moje budoucnost. Když se mi to podaří dotáhnout, tak se s Abi finančně zajistíme na dlouhou dobu.